

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **T. a. s.**, IČO: X., so sídlom G., zast.: *JUDr. Z.*, advokátom so sídlom H., proti žalovanému: **Krajský úrad životného prostredia**, so sídlom Karloveská č. 2, 842 19 Bratislava, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu, **za účasti: V.**, a.s., IČO: X., so sídlom U., **T. s.r.o.**, IČO: X., so sídlom U. a **B., a. s.**, IČO: X., so sídlom P., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. októbra 2008 č. k. 2S 90/2005-24, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. októbra 2008 č. k. 2S 90/05-24 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Rozhodnutím č. ZPS/2004/212-STR zo dňa 13.01.2005 žalovaný ako odvolací správny orgán postupom podľa § 59 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) preskúmal napadnuté rozhodnutie Obvodného úradu životného prostredia v Bratislave č. Vod. 2004-2003/2665/BAJ-IV zo dňa 12.08.2004, a toto rozhodnutie,

- ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu na určenie, že vybudovaný vodovod DN 400 a vybudovaná splašková kanalizácia odpadových vôd DN 400 slúžiace prevádzke areálu V., a.s., Bratislava sú verejným vodovodom podľa ust. § 2 písm. a) a verejnou kanalizáciou podľa § 2 písm. b) zákona č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 442/2002 Z.z.“) a
- ktorým bolo určené, že vodné stavby uvedené vo výroku sa nepovažujú podľa § 3 ods. 5 za verejný vodovod § 3 ods. 3 písm. a), e) a za verejnú kanalizáciu podľa § 3 ods. 4 písm. a), h) zák. č. 442/2002 Z. z.

zmenil tak, z výroku vypúšťa druhú vetu súvetia: „...že a určuje, že vodné stavby uvedené vo výroku sa nepovažujú podľa § 3 ods. 5 za verejný vodovod § 3 ods. 3 písm. a), e) a za verejnú kanalizáciu podľa § 3 ods. 4 písm. a), h) zák. č. 442/2002 Z.z.“, a za posledným slovom prvej vety súvetia doplnil bodku.

Žalovaný svoje pozmeňujúce rozhodnutie odôvodnil najmä zistením skutočností, že vodovod a kanalizácia, posúdenie charakteru ktorých je predmetom konania, boli zriadené právnickou osobou vo vlastnom, nie vo verejnom záujme, a sú prevádzkované za účelom zásobovania priemyselného podniku pitnou vodou a jeho odkanalizovania do povrchových vôd, vrátane začlenených ubytovacích zariadení.

Obvodný úrad je oprávnený určiť, že sa vodovod alebo kanalizácia považujú za verejné aj bez splnenia kritéria uvedeného v § 2 písm. a) a písm. b) zák. č. 442/2002 Z.z. a nie je rozhodujúca ani skutočnosť, či takýto vodovod alebo kanalizácia zodpovedá definíciám pre prípojky uvedeným v § 4 zák. č. 442/2002 Z.z. Zákonným dôvodom pre určenie, že sa vodovod, alebo kanalizácia považujú za verejné môže byť len skutočnosť, že to je v záujme ochrany zdravia ľudí, zvierat alebo ochrany životného prostredia.

Otázku možného ohrozenia zdravia ľudí skúmal Krajský úrad na základe stanoviska Regionálneho úradu verejného zdravotníctva Bratislava, ktorý z hľadiska ochrany zdravia uviedol, že za podstatné považuje, či dodávaná voda spĺňa požiadavky, na vodu pitnú. Na základe výsledkov rozborov vzoriek vody z areálu spoločnosti V. neboli zistené v sledovaných ukazovateľoch odchýlky od požiadaviek vyhlášky č. 151/2004 Z.z. a ani dôvody pre určenie, že sa predmetná kanalizácia považuje za verejnú.

Ďalej žalovanému z listu spoločnosti Volkswagen a. s. zo 06. októbra 2004 nevyplýva, že by menovaná spoločnosť mala v úmysle objekty napojené na jeho siete odpojiť, čím by mohlo dôjsť k ohrozeniu zdravia ľudí a životného prostredia.

Záverom žalovaný uviedol, že § 3 ods. 3 zák. č. 442/2002 Z.z. neoprávňuje obvodný úrad určovať, že vodovod alebo kanalizácia sa nepovažujú na verejný vodovod alebo verejnú kanalizáciu a nie je to možné urobiť ani v spojení s § 3 ods. 3 písm. a) a e), ani v spojení s § 3 ods. 4 písm. a) a h) zák. č. 442/2002 Z. z.

II.

Uvedené rozhodnutie žalovaného žalobca napadol na Krajskom súde v Bratislave žalobou zo 14. marca 2005.

Krajský súd ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov žaloby, a po prejednaní veci dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť podľa § 250j ods. 1 O.s.p., pretože napadnuté rozhodnutie a postup žalovaného sú v súlade so zákonom.

Krajský súd sa v svojom odôvodnení s odkazom na ust. § 3 ods. 1 a 5 a § 36 ods. 6 písm. b) zák. č. 442/2002 Z.z. zameril na zistenie skutkového stavu, pričom sa stotožnil s tvrdením žalovaného, že v tomto zákonnom ustanovení je výslovne vymedzené, kedy môže správny orgán určiť, že vodovod alebo kanalizácia sa považujú za verejné. Uplatnenie iných dôvodov by znamenalo, že správny orgán by prekročil právomoc danú zákonom a mohlo by dôjsť k neoprávnenému zásahu do vlastníckeho práva V. a. s. Pre krajský súd bolo nesporné, že predmetný vodovod zriadila právnická osoba vo vlastnom a nie vo verejnom záujme.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti vyslovil krajský súd záverom svojho odôvodnenia ten názor, že žalovaný sa správne vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v odvolaní a keďže napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové správne rozhodnutie, je v súlade so zákonom, žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

III.

Proti citovanému rozsudku krajského súdu podal včas žalobca prostredníctvom pôv. právnej zástupkyne odvolanie zo 29.12.2008 (č. l. 29) na tom základe, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.) a konanie má aj inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa ust. § 205 ods. 2 písm. b) O.s.p.). Ďalej navrhol,, aby odvolací súd žalobe vyhovel v celom rozsahu a zrušil napadnuté rozhodnutia žalovaného ako aj Obvodného úradu životného prostredia, vec vrátil prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie a súčasne zaviazal žalovaného na zaplatenie žalobcovi trovy prvostupňového aj odvolacieho konania.

Predovšetkým žalobca za použitia citácie ust. § 3 ods. 1 až 5, § 2 písm. a) zák. č. 442/2002 Z.z. nesúhlasil so záverom krajského súdu, že nevznikol žiaden záujem ani dôvod na určenie, že predmetná kanalizácia sa považuje za verejnú. Pri svojej nesúhlasnej argumentácii žalobca vychádzal najmä z pojmu „hromadné zásobovanie vodou“, ktorý zákon v zmysle ustanovenia § 2 písm. c) vykladá ako zásobovanie viac ako 50 osôb alebo zásobovanie, ktorého priemerná denná produkcia je viac ako 10 m³ vody. Podľa žalobcu na splnenie kritéria hromadného zásobovania, teda podľa zákona stačí splnenie iba jedného z kritérií, alebo počtu osôb alebo objemu dodávanej vody. Z hľadiska naplnenia definície hromadného zásobovania vodou žalobca upozornil na tú skutočnosť, že iba objekt ubytovne T. + 600 bytov na U. odoberá denne viac ako 240 m³ vody a je zásobovaných min. 1200 obyvateľov. Obdobne je to aj s právnym vymedzením pojmu kanalizácia.

Rovnako žalobca naďalej zastáva stanovisko, že napriek tomu, že bol vodovod a kanalizácia zriadená právnickou osobou pôvodne vo vlastnom záujme, následné prevádzkovanie vo verejnom záujme – na účely hromadného zásobovania obyvateľstva pitnou vodou a hromadného odvádzania odpadových vôd zo sídelných útvarov v zmysle § 3 ods. 1 zák. č. 442/2002 Z.z. určujú jeho charakter ako verejný vodovod a verejná kanalizácia.

Tiež žalobca vyjadril nesúhlas so záverom krajského súdu, že pri rozhodovaní správneho orgánu podľa § 3 ods. 5 zákona bolo dostačujúce z hľadiska skúmania otázky možného záujmu ochrany zdravia ľudí, zvierat alebo ochrany životného prostredia, skúmať, či kvalita dodávanej vody vlastníkom vodovodu splňa požiadavku na vodu pitnú.

Ďalším pochybením krajského súdu bolo podľa žalobcu, že sa nevysporiadal s námietkou žalobcu, že v konaní pred správnym orgánom nebol vykonaný ním navrhnutý dôkaz (kolaudačné rozhodnutie), čo predstavuje vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Žalovaný sa vo svojom vyjadrení zo dňa 02. februára 2009 podrobne vyjadril k jednotlivým námietkam žalobcu.

Záverom žalovaný navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 5Sžp 3/2009 zo 14. januára 2010 pribral do súdneho konania v súlade s ust. § 250 ods. 1 O.s.p. subjekty, ktoré boli účastníkmi v pôvodnom správnom konaní, a to :

1. V., a. s., IČO: X., so sídlom U.,
2. T. s. r. o., IČO: X., so sídlom U. a
3. B., a. s., IČO: X., so sídlom P..

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201

v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nariadil vo veci pojednávanie (§ 250g ods. 1 O.s.p.) a po jeho verejnom vykonaní dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 372p ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní.

Žalobca predovšetkým nesúhlasil so záverom krajského súdu, že nevznikol žiaden záujem ani dôvod na určenie, že predmetná kanalizácia sa považuje za verejnú. Krajský súd správne vyzdvihol ten záver správneho orgánu, že v ustanovení § 3 zák. č. 442/2002 Z.z. sú výslovne dané kritériá, kedy môže správny orgán určiť, že vodovod alebo kanalizácia sa považujú za verejné.

Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 442/2002 Z.z. platí, že ak je to v záujme ochrany zdravia ľudí, zvierat alebo ochrany životného prostredia a ak sú na vodovod alebo kanalizáciu pripojení aspoň dvaja odberatelia alebo producenti, obvodný úrad životného prostredia môže určiť, že takýto vodovod alebo kanalizácia sa za verejný vodovod alebo za verejnú kanalizáciu považuje.

Uplatnenie iných kritérií by bolo nutné považovať podľa krajského súdu za zásah do vlastníckych práv k predmetnému vodovodu, resp. kanalizácii. Najvyšší súd s takýmto konštatovaním súhlasí, lebo všetky kritériá uvedené v cit. § 3 zák. č. 442/2002 Z.z. dôsledne sledujú verejný záujem na ochranu zdravia ľudí, zvierat alebo ochranu životného prostredia, a iba naplnenie týchto kritérií je oprávneným zásahom do vlastníckeho práva k vodovodu/

kanalizácii v zmysle čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky. Ako správne konštatoval krajský súd, splnenie uvedených kritérií nebolo preukázané. Preto iba skutočnosť, že predmetný vodovod/ kanalizácia slúži na hromadné zásobovanie obyvateľstva pitnou vodou a hromadného odvádzania odpadových vôd zo sídelných útvarov, nie je možné akceptovať, ako určujúce kritérium pre verejný vodovod a verejnú kanalizáciu.

Ďalším pochybením krajského súdu bolo podľa žalobcu, že sa nevysporiadal s námietkou žalobcu, že v konaní pred správnym orgánom nebol vykonaný ním navrhnutý dôkaz týkajúci sa kolaudačného rozhodnutia. Toto podľa žalobcu predstavuje vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Najvyšší súd poukazuje iba na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, kedy zdôraznil skutočnosť zistenú v správnom konaní, že predmetný vodovod/ kanalizáciu zriadila právnická osoba vo vlastnom záujme. Na základe uvedeného sa požiadavka žalobcu na vykonanie dôkazu kolaudačným rozhodnutím javí ako nepodložená, lebo by nezmenila skutkový stav zisťovaný v zmysle § 3 zák. č. 442/2002 Z.z.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností ako aj s prihliadnutím na námietky žalobcu, Najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešný žalobca nemá právo na úplnú náhradu trov tohto konania.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 23. marca 2010

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová